

gaar, indeholder den som bekendt Bevilinger til Befæstningsanlæg, der sikre København mod Beskydning fra Søen og mod, at Tropper sættes i Land i Byens umiddelbare Nærhed — Anlæg, hvis Iværksættelse er paatrængende nødvendig, idet Søbefæstningen, som den er for Øjeblikket, i Virkeligheden er langt det svageste Led i Befæstningen omkring København.

Men dertil kommer saa Bestemmelsen i § 3 om, at Landbefæstningen skal nedlægges i 1922. Ved tredie Behandling tilod jeg mig at sige, at denne Bestemmelse var stridende mod al Fornuft. Andre ærede Medlemmer have sagt, at det er en sindsvag Bestemmelse, og Ordføreren i Landstinget har om den brugt den, ogsaa her i Dag citerede Betegnelse, at det var en saglig urimelig og en politisk utilbørlig Bestemmelse. Det rører nu imidlertid ikke vor nuværende Forsvarsminister, og hvor lidet Hensyn han tager endogaa til de 22, med hvem han og hans have sluttet et meget maadeligt Forlig, saa vi, da der i Landstinget ved anden Behandling forelaa et Forslag om, at Paragraffens Begyndelse skulde lyde saaledes: „Saafremt der ikke inden den 31te Marts 1922 er truffet anden Bestemmelse“, nedlægges Landbefæstningen. Skønt disse Ord jo udtalte Sandheden, hvad den nævnte Ordfører i Landstinget ogsaa gjorde opmærksom paa, og skønt de 22 i Fremtiden maa og ville arbejde for enten Landbefæstningens Opretholdelse eller andre Foranstaltninger, der kunne erstatte den — det er jo udtrykkelig udtalt i Overenskomsten, — saa modsatte Ministeren sig ogsaa denne Affattelse. Ja, jeg maa sige, at naar man ser paa Ministerens Færd i store Ting saavel som i smaa, saa er det ikke saa underligt, at der her i Landet overfor Forsvarsministeren efterhaanden har oparbejdet sig en Uvillie, ja, jeg tør sige et Had, som ingen dansk Mand i umindelige Tider har været Genstand for her i Landet.

Der er ikke nogen som helst Grund til at lægge Skjul paa Betydningen af Bestemmelsen i § 3, naar denne Bestemmelse motiveres saglig, og det er jo det, Ministeren har gjort. Forsvarsministeren holder ikke af, at der bruges Ordet „Præferencepolitik“, men der er saamænd ingen Grund til ikke at bruge det Ord af Hensyn til Udlandet. Personlig holder Ministeren maaske ikke af det for sin egen Skyld, men af Hensyn til Udlandet er der ingen Grund til ikke at benytte dette Ord. Lad os blot nævne Tingene ved dens rette Navn, det skader ikke. Ved, saaledes som

Ministeren gør det, at diktere, at Københavns Kyst- og Søbefæstning vel skal forstærkes og udvides, Landbefæstningen nedlægges i 1922 i Stedet for som paa-tænkt i 1918, fører Ministeren følgende Tale for Indlandet saavel som for Udlandet: „Det var min Mening, at det Værn, som Hovedstaden, vor Hærs og Flaades Basis, har overfor den Gruppe af Magter, der kunne tænkes at ville sætte Tropper i Land her paa Sjælland, skulde fjernes tidligere. Forholdene have desværre gjort det umuligt for mig at iværksætte denne Plan før i 1922. Skulde nogen tvivle om min redelige Villie til at fjerne dette Værn, tør jeg henvise til den Kendsgerning, at ihvorvel de sagkyndige have anset det for nødvendigt, at det Kystfort eller Kystanlæg, hvad man vil kalde det, som skal anlægges ude ved Taarbæk, saasom det ikke kan gøres stormfrit, skal have den fornødne Beskyttelse ved et Anlæg paa Erimetagesletten, har jeg, kan Ministeren sige, gjort, hvad jeg kunde, for at dette ikke skulde ske. Et saadant Værn for dette Kystfort har jo nemlig den uheldige Egenskab ved sig, at det ogsaa vil kunne bruges overfor en fjendtlig Landgangshær, og det er det, jeg ikke ønsker.“

Det er i Virkeligheden, naar man begrundet § 3 sagligt, den Tale, Ministeren her fører overfor Udlandet. Det er Ministerens Ræsonnement. Og her kan det ikke nytte den højtærede Minister, at han med Hensyn til Spørgsmaalet Præferencepolitik vil gøre gældende, at det kun er løse Paa-stande, der fremsættes, thi ved hans Side i Ministeriet sidde jo Mænd, hvis Ord og Meninger ere vel funderede, og som, da de talte — nu tie de jo paa Grund af Forholdene, det er der ikke noget at sige til —, men som, da de talte, fremsatte ganske den samme Opfattelse, som jeg her har nævnt.

Den højtærede Konseilspræsident har jo i begge Ting fremsat mange mærkelige og interessante Udtalelser, men han fremsatte i Forgaars i Landstinget nogle højt mærkelige Betragtninger over Spørgsmaalet Præferencepolitik. Han gjorde gældende, at den Ordning, vi nu have, i Virkeligheden var Udtryk for en Præferencepolitik. Men det er jo at stille Tingene fuldstændig paa Hovedet. Thi een Ting er, at man af Grunde, som kunne være meget forskellige, f. Eks. økonomiske, unnlader at træffe visse Foranstaltninger, men en helt anden Ting og langt mere skæbnesvanger er dette, at et Land, naar det har